

Langfredag

Tid og sted: kl. 9 og 10.30 i hhv. Ødsted og Jerlev, fredag d.
3. april 2015

Salmevalg

199: Jesus, dine dybe vunder

189: Hvor er lammet, offerlammet

192: Hil dig, frelser og forsoner

193: O hoved højt forhånet

212: Den bitre død dig trængte

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Men fra den sjette time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: ”Elí, Elí! lemá sabaktáni?” – det betyder: ”Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?” Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: ”Han kalder på Elias.” Straks løb en af dem hen og tog en svamp og fyldte den med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke. Men de andre sagde: ”Lad os se, om Elias kommer

og frelser ham.” Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden.

Og se, forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Og jorden skælvede, og klipperne revnede, og gravene sprang op, og mange af de hensovede helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange. Men da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælv og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: ”Sandelig, han var Guds søn.”

Prædiken

Sandheden om Langfredag er, at folk ikke ville, at vi ikke vil, tro på det, som Jesus forkyndte. Det gælder alle mennesker. Hver og en har vi og alle andre mennesker siden den påske, hvor Jesus blev korsfæstet, set i øjnene, at vi ikke vil elske vores fjender. Selv de disciple, der havde efterladt fiskenettet i Geneserat sø for at følge Jesus, de svigtede ham, da han blev slæbt bort for at blive dømt og henrettet.

Hvad var det, Jesus sagde til dem, der spurgte ham: ”Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?” Han sagde: ”Elsk dine fjender og bed for dem, der forfølger dig.” Og så sagde han: ”Gå så hjem og sælg alt, hvad du ejer, og kom så og følg mig.” Det skal *ikke* forstås i overført betydning. Det er, helt konkret, hvad Jesus forlanger af dem, der skal arve evigt liv. At følge Jesus vil så også sige, at gå med ham til Golgata, og råbe med Jesus på korset: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Og dø sammen med ham.

Palmesøndag var indbyggerne i Jerusalem og alle pilgrimmene, der var kommet for at fejre den årlige påskefest, indstillet på at følge Jesus. Skærtorsdag var kun disciplene tilbage, og én af dem havde forrådt Jesus; de øvrige disciple spurgte: ”Det er vel ikke mig, der vil forråde dig?” De vidste alle, at det kunne de godt finde på. Da hanen galede om morgenen Langfredag havde den mest trofaste discipel, Peter, fornægtet Jesus tre gange. Jesus stod foran folkedomstolen, kun fem dage efter, at han var modtaget som konge i Jerusalem. Folkedomstolen kunne

vælge at løslade Jesus eller løslade Barrabas, en gemen terrorist, og de valgte Jesus.

Hvorfor? Fordi han sagde, at de skulle elske deres fjender. Hvis Jesus var en jordisk konge, så havde han folket med sig, og så kunne han drive romerne ud af landet. Men Jesus sagde: ”Elsk jeres fjender, sælg alt, hvad I ejer, og kom så og følg mig.”

Sandheden om Langfredag er en barsk sandhed for dem, der kalder sig kristne. For den udstiller os som hyklere, som gudsfornægtere, som egoister og som kujoner. For sandheden er, at hvis vi stod blandt de andre på pladsen foran Pilatus’ palads, så ville også vi råbe: ”Korsfæst ham! Korsfæst ham!” For hvem af os kan sige, at vi elsker vores fjender? At vi elsker den mand, der voldtog os. Det menneske, der misbrugte vores barn. De tankeløse idioter, der mobbede vores lillesøster. De klassekammerater, der sagde, jeg var tyk – og så endte jeg med at lide af anoreksi. Den psykopatiske chef, der var fuldstændig utilregnelig og

gjorde mig syg af stress? Langfredag udstiller vores svigt og vores uvilje mod Jesu forkyndelse.

Men Langfredag forkynder samtidig Guds nærhed og trofasthed. Det er paradoksalt at sige, når vi netop har hørt Jesus råbe ordene: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Men det er i den *Gudsforladthed*, som Jesus mærkede, at *Gudsnærværet* bliver åbenbaret.

For at forklare, hvad jeg mener, skal jeg begynde et andet sted, nemlig i vores billede af Gud: Jesus blev forladt af mennesker, der mente, at Gud var *deres* gud, og grunden til, at man lovpriste Gud og bragte Gud offergaver, var, at så modtog man Guds gunst – så var Gud med én. Så var man ikke forladt. Man var stærk og sund. Man var selvstændig. Man besad jord og var velsignet med en stor familie.

Men hvad er sådan en gud andet end et redskab for vores ønsker og drømme? Hvad er det for en almægtig og allestedsnærværende Gud, der velsigner ét folk på bekostning af et andet? Det er en Gud, som vi lige så godt

kunne give navnet ”Julemanden”. Det er en Gud, der ophøjer vores selvkærlighed og egoisme til sit guddommelige princip. Og når det så ikke går, som vi regner med, så er det blot fordi, vi ikke har været fromme nok. Så er det blot fordi, at vi ikke var i stand til at ofre og bede på en sådan måde, at det var gudvelbehageligt.

Er der en parallel til i dag? I høj grad. Tanken om selvudvikling. Idéen om, at vi skal granske vores indre og finde ud af, hvem vi i virkeligheden er. I vores indre skal vi også finde de kræfter, der gør os i stand til at skabe vores eget liv og opnå det ultimative mål: succes! Når det går godt, så er succes en fed følelse. Men eksemplerne på, hvordan man gang på gang ender i en krig med sig selv er mange. Tag blot vores forbrug af kaffe. Utalige er de nætter og morgener, hvor jeg har fået alt for lidt søvn, fordi jeg ville være en succes. Mit middel er kaffe. Det hjælper mig med at holde mig vågen. En sundhedsguru ville sikkert fortælle mig, at jeg skulle dyrke motion og drikke ginseng-te i stedet for. Men sandheden er, at når jeg gør de her ting, uanset om det er at dyrke motion eller

drikke kaffe, så er det fordi, jeg er mere optaget af mig selv og min egen succes end et liv i dybt forankret kærlighed til den, jeg er, og de mennesker, jeg lever med. På den måde flytter julemandsguden ind i mig selv.

Men Jesus sagde: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer. Gå så hen og sælg alt, hvad I ejer, og kom så og følg mig. Det er en radikalt anderledes Gud. Den gamle gud bad man til, når han skulle bekæmpe ens fjender. Den moderne gud søger vi inde i os selv, når vi ønsker succes. Jesus Kristus er en forsonende gud. Det er forsoning – og ikke succes – der er det sande Guds nærvær.

Hvorfor råber Jesus sin forladthed ud på korset? Fordi Gud forandrede sig for altid, da Jesus døde. Gud blev forsoningens udgangspunkt. Udgangspunktet for forsoningen var ikke som før vores stræben efter at gøre Guds vilje. Den største forsoner er den, der altid kun er der for den anden. Og den, der altid kun er der for den anden, ender med at dø i en verden, hvor de andre først og fremmest er der for sig selv. Gudsforladtheden er derfor et

udtryk for, at Gud ”stiger ned fra tronen”, for at sige det poetisk, og identificerer sig 100 % med Jesus Kristus, der dør på korset. Jesus er gudsforladt, fordi Gud dør sammen med Jesus. Gud vælger Jesus som sit udtrykte billede. Sådan viser Gud, fader og søn, os vejen til sand forsoning. Ikke blot forsoning med Gud. Også forsoning med vores næste og med vores fjende. Og også forsoning med os selv. Forsoning er at opgive vores egen stræben for at være i nærværet med den anden. Forsoning er at lægge sit liv i hænderne på et andet menneske. Hvad det andet menneske så stiller op med det liv, er hans eller hendes sag. Der gælder fordringen om altid at tage vare på det liv, der lægges i vores hænder. Og når det fejler, så ved vi, at Gud er tilgivende. For Jesus talte til sin far, da han hang på korset. Han sagde: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!” Amen!